

II ОТ БОМБАЙ КЪМ КЕРАЛА

На летището в Бомбай беше душно и имаше комари. Стигнах до едно помещение с ниски тавани, където се наредих за проверка на паспорта. След проверката хванах едно безплатно автобусче, което ме закара до летището за вътрешни полети.

В автобусчето

На летището за вътрешни полети трябваше да взема самолет до град Кочи, който се намира на 1000 километра южно от Бомбай. Да, обаче една изключително арогантна и нелюбезна служителка на компанията SpiceJet отказа да ми издаде boarding pass, докато не си платя билета още веднъж. Аз ѝ казах: “Госпожо, на идиот ли Ви приличам?!”, но тя ми посочи касата и продължи да обслужва опашката след мене. Отидох да се разправам с касиерката, но тя беше дори още по-нелюбезна. Когато ѝ се запених, тази ми се смя. Пробвах да се върна при оная на чек-ин-а, но се оказа, че нямам право да вляза обратно докато не изчакам огромна опашка. Пламнах от справедлив гняв и пробвах да се предредя. Тия от опашката ми налетяха на бой и дотича ушев с дрънчащи белезници. Тогава горе-долу пуснах статус във Фейсбук, че съм в Бомбай, но са ми вдигнали кръвното.

Както и да е, след около 2 часа разпавии, разбрах че ако не платя билета за втори път – ще изпусна самолета и се предадох. Дадох им 4500 рупии и получих заветния boarding pass.

Качваме се в самолета за Кочи

В самолета беше мръсно, а храната и напитките се заплащаха допълнително. Точно кипях вътрешно как ми се подиграха и ме направиха на идиот, когато мина една мустаката стюардеса, носеща миризлива индийска манджа със сос. Поради нескъпосаност или злоба – мустакатата обърна подносчето и ми изля манджата във врата. Каза ми: “Екскюз ми, сър!”.

Около 10 сутринта пристигнахме в Кочи. Там беше слънчево и се полюшвах палмички, та ми стана по-леко на душата.

От Кочи трябваше да мина още около стотина километра на юг, до селцето Алепей, което беше крайната точка на пътуването. Най-лесният вариант беше с такси за около 20-30 евро, но аз предпочетох да импровизирам с локалния транспорт, за да се потопя малко в индийската атмосфера.

Все пак първата ми работа беше да вляза в контакт с Ицо и Мария Баева, които по моите сметки, би трябвало да се намират в Бомбай. Изходящите разговори по джиесема струваха по 7 лева на минута, така че намерих някакво работещо гише и попитах за Интернет-кафе. Чичката ми каза: “Влизай тука!” и ми направи място на бюрото до него, където имаше компютър. Беше доста абсурдно. Дори колежката му си събра някакви партакеша от “моята” клавиатура, а после рови в едни шкафчета под краката ми. Накрая им платих малко рупии и излязох пред летището. Там ми наскачаха таксиджиите, но аз им дадох “свободно” и се отправих към един самотен автобус 604, който чакаше под палещите слънчеви лъчи.

Автобус 604

Почаках около половин час и шофьорът дойде. Пусна климатика, надъни индийска музичка и потегли с мръзна газ.

Климатизираният 604 отвътре

Учуди ме фактът, че шофьорът спираше автобуса покрай всеки минувач и му подвикваше дали не иска да се качи. Така, вече в най-отлично настроение, поех по пътя на юг.

Една от първите гледки, които видях в Индия

На разклона за село Алува (снимката горе) слях от 604 и тръгнах пеша по посока към центъра на селото.